

ה' רבה דברים טובים קורים בעם ישראל שלא
בכמה תחלה, כי אם ברך מקור ולפי
מט, ויש אומרים שם דברים חשובים עד מאוד,
משותלת טובה במקרה רע, כהיות אמת
חשבתם לרעה הקביה חשבה לטובה.

מעין דבר טוב כזה בעשירי של דבר רע, ארץ
להן, והצניעות העצמאית שנת תשי"ג; ביטול
התינוגות ההוללות. פרסמן אחד השתכל לעשות
במדינת הנהל בחרה חשופה המומינה
אותו לחוג אצלה את שבאנתו העצמאית בין
רגילה והיא משתתה בשנשך העצמאית אצלה
צמיחת כל המשתנה רבות, מודעה שפורשה
בענינו הערב המופיעים מאוד, ועל כגון אלה
אין צנוותה אצלנו, לא בשם הטעם הטוב של חיים
בשם יי זה של עצמאות, שכל זאת אינו
יכול להיות הפקר לכל תאוה בצע ולכל
פריבטיזם פרסומאטי.

שני דברים אלה: מות הנשיא וביטול ההר
ללות ההמונית בקוביותיו, סייעו להשרות על
יומ זה רוח של רצינות כראוי לו בכלל, כראוי
לישראל בפרט, וביחוד וביותר: כראוי למדינת
ישראל בשנת תשי"ג על סף המרתם של חיים
והמת. סייעו לבלעדיות של המספר
הצבאי, כלו כלא מפי גבות להצביע ולומר:
בני ישראל, ראו, ודעו:

זהו בלבד.
ואם אני אומר: זה בלבד, הרי פשוט
כמשמעו. לא רע כלי ריקוד עם, כי אם גם
בלי נאומים של ראשי עם.

וביחוד זה מסוג ראש הנאום שמענו אותו
כנאום הסדר. מפי ראש המשלה על הנשיא
המנוח. הסדר שיכול היה וצריך היה בשעה זו
להיות לנאום של אהבת ישראל טהורה כאשר
היתה בו במנוח, והפך להיות כאחד הנאומים,
אף כי בכנסת, כי אם במדינת החסדיות,
עודשים בו חשבותות קודמים עם כרוכות ועם
פועלי ציון שפאל ועם יוצרי הליגציון וכו' וכו'
המליטוריה המפולגת ועם החשבותות הגדולות
או האפסיים היום ודוקא כשעת אבליעם"ל

ממש וגילדיאחתי"עם"ש"רממש, כשתשיעם וחי"
שלהם לדבר על המפסיים והשחרור? איתכן
שדך בבריית"ם יום המהפכה הוא יום שמתה
לדורותינו ויום מליטותי אכל סוף סוף קומי
ניחם זה דג, וכל דת מקפידה על תוכן
תורה. וישראל ועצמאותה עם צניח חילוני, מכל
סוג קומים לעצמאות עניח חילוני בלבד ועל
כך צריך, "לעשות שמח" על דרך הצירוף השלשני
החמוד והאופייני...

והספר אשר כנה לא היה זקוק לכל הלהל
אשר התורה הרב אלוף גרין. אורבא הוא היה
ראוי לאיסור מוחלט, מאורייתא ומרבנן,
מהיטוריה ומהטעם הטוב.

וזה שהיה אחר כך, בהתפרצות המחפירה,
שאנטיים לטורה בקיץ, "עממיות", לא היה אלא
המשך אותו חשבון הד מראש ועד קץ רגל.
וכל המורות והסבך שבעם הזה מתגלה לכך
כשהיה קופץ לפתע-כילך ובצפיות"זמך-לכך
מאותה הלווייה שחולה לאותו מספר
קדוש בין ברמל יום. כאילו לא אותו עם
עצמו, והרי אותו עם עצמו הוא ואתם ראשי

עם עצמם. רבע מיליון עם ממשמע וראשי עם
שאנם משמיעים, כי אם מצדיעים אף הם, ובלי
נאומים. ואחרות מוחלטות בין עם, ראשי,
חילוני וכוח הפלדה הקוים ההמטיים כיום,
הוא בלבד במהותה כיום את העצמאות.
וכדי למנוע אגרות, "מוכמות" של יהודים
מחוקמים ארמיט ואגוד: אני אומר "בלבד"
הוך יודעה ברורה וללא כשחה, מה רבה חשי
כוחם של בעלי בריה, ושל דעת קהל בעולם
ושל עם יהודי בעורף ואין צריך לאמר, מה רבה
שיחובתם של כלכלה בריאה, ויש בה מלא רב
לחדשי חידום והסגר ארוכים, שיש מילוי שם
חיים ריקים, ליתר דיוק ריקים מיהודים כמו
הגליל. על דעת כל אלה אני חוזר
ואומר: בו נשע, בלבד הערובה לחינו
ועצמאותנו, כאשר הנשק הטוב גם בלי כל
אצלה, וכמוכן בעזרת שמים, ויכל להשלי, אל
כל אלה יחד ובלי הנשק הטוב, אפילו בעזרת
שמים אלא יצילו.

כי השמיים רחוקים והאויב קרוב, היום הוא
קרוב יותר מאשר היה אמול, ומחר בלי
ספק יותר קרוב יותר מאשר היום, ואין לה
אם ימצאו וכפל אי לנו אם כבר מצאו,
המיטא או מתממים הנכנעים לטוסת הכניעה
אשר מכתיבים אותה לנו היום משינוי: לחינו
דיים חוששיות — ביטול — רק אם כוחות
"ורים" יפלו לידן, אין יודים כבולות —
באמת — אם יודין יחול שינוי ששטר ויהי
שלטון נאצר על ידן כוחות עומיים בלבד, שהם
לא ייתכן להתערב בעניינם עומיים של מדי
ההמוש"ש, גירסת צפולמלין המחוששת עלינו
עשרים וחמש שנה לאחר ועודת הבנייה המכר
ערת והאויבות, (ככל הנדע הוא כסיל" כדכ
א.ג.ג.) מילית, (ככל הנדע שירד מספרו על
רגמיה הנאצית? "בשב התייעץ עם ממשלתו,
מנהיג מיליטרי והמיקוד לעיון של צבאו.
נוכח אינו מל האויב הם גילו
אומץ לב. אך נוכח נש"ל "די"
דיהם ובעלי בריתם חשלו להל"
מוט"ס. "עליית ונפילתם של הריח השלי"
שי"א. 316.)

מדינות ישראל נוסחת מינין לו של
עצמם, רבע מיליון עם ממשמע וראשי עם
שאנם משמיעים, כי אם מצדיעים אף הם, ובלי
נאומים. ואחרות מוחלטות בין עם, ראשי,
חילוני וכוח הפלדה הקוים ההמטיים כיום,
הוא בלבד במהותה כיום את העצמאות.
וכדי למנוע אגרות, "מוכמות" של יהודים
מחוקמים ארמיט ואגוד: אני אומר "בלבד"
הוך יודעה ברורה וללא כשחה, מה רבה חשי
כוחם של בעלי בריה, ושל דעת קהל בעולם
ושל עם יהודי בעורף ואין צריך לאמר, מה רבה
שיחובתם של כלכלה בריאה, ויש בה מלא רב
לחדשי חידום והסגר ארוכים, שיש מילוי שם
חיים ריקים, ליתר דיוק ריקים מיהודים כמו
הגליל. על דעת כל אלה אני חוזר
ואומר: בו נשע, בלבד הערובה לחינו
ועצמאותנו, כאשר הנשק הטוב גם בלי כל
אצלה, וכמוכן בעזרת שמים, ויכל להשלי, אל
כל אלה יחד ובלי הנשק הטוב, אפילו בעזרת
שמים אלא יצילו.

מאת ד"ר ישראל אלדד

על גשר הנייר ועל גשר הברז

"סקודה" התמוטט בקראם באגרות בלונדון
אפריו: ...
אנו מכירים בגודל הקרבן למען השגשום
החדש בצורה זו: צפולמלין, אן מיליון
המסדה הזאת היא משותפת עם "אירופה"
כונה ותן ובמידה לצפולמלין עצמה...
יש לאסר לצינים שאם יגלו התנגדות אין
להם לשמור לעזרה מצדפת וברטיט"ה.
יתכן שכיום שראים את להוציא את צרפת
מכלל חברי-אגרות שפאלה. זאת כלי מסק
הזרות לאישיותו של הדגול, שאין המוסר וה'
מדינות נפרדים אצלו והוא למד הרבה לקח
ויחור מאשר מיד אויביו, למד אותו מיד יודי
בולונדון ובחאשינוטון.

בצורת וכלש חיהם, ודאי קיבל גם המשורר
שלום הנמנה לחוות בפסגן הצבאי. ואולי גם
מאח כף למראה הברזל הקברי וחזור הברזל
שר בתוך כלי הברזל. אבל איני יודע אם זכר
אוהה שעה את הדברים אשר שאמר במכת
"יודי הספרים הבינלאומי" אם זכר כיצד הוכר
מכפאטום האניא את האגדה הלחלוחית האמיתית
על גשר הנייר שיהודים ילכו בו ועברו
וגשר הברזל אשר גויים ילכו בו
ויתמוטטו עמו ויטבעו. והוכרז במכתה החילה
והסביר כמנהג. הגה הגה, יודי ספרים בינלאומי
זה הוא למראה שאתו גשר ניד (אוהה שעה
נשמעו ברורות יריות מהעיר העתיקה).
אני מוכן להשבע בנפשות חזק וספק אם
שלום גם שושלת אדומים-הן מוכן להשבע
בלי נקיפת מצפון, שאכן אבות אבותיו אשר
הגו דימוי זה על גשר הנייר וגשר הברזל, אם
הם ראו בנייר בדיוק את אלה הספרים הרוסיים
והגרמניים והאוסטריים "הטובים" ורבי
זכר מכל הניסים אשר הוצגו כידר. איני בטוח
אם אלה אשר הגו את הדימוי לא היו קורעים
קריעה למראה תערובה כולמית שכזאת בידר
שלים עזר הקודש, ועל כן גם מבחינתם. ספק
רב אצלי אם ראשי היה שלום השתמש
באימרה זו ודוקא בתערובה זו. אבל אין ספק
אצלי שאינו ראשי הוא ולא היו רשאים כל
הנאומים שבאותה פתחה דוקא בשעה זו קוב'
קדושת שאינו עומדים בה הרבות להל.
העדר הרב שיש לתערובה כזאת לקרוב הלב'
בות, לקרוב העמים, לקרוב השלום, אחד
הנאומים הביע את צערו על לישון אחת שהיא
חסירה ורבעת הראשון — והרי זה לישון במבוא
העין הכנורן לעם היהודי שהושמד — חשיבתי
שחוא גם להספיד את לישון וספרות אבותי
אשר נפקד מקומה — אך לא הוא קונן על
העדר צניגות מו"לים ערביים, ושוב
רשבו הבטיח, שיהיה שלום והספר הוא גשר
השלום (הוא איש כיום וברית-שלום). ואין
צריך לאמר שכל נואם הזוכר גם מעיון תאנ'
תורה ודבר ה' מירושלים" כמסוק הולם "יודי"
זה.

דוקא השם הזה נאה לה תערובה, ויתכן שניע
ש שם עסקים טובים בין מו"לים, וכן אין
אני בא לבקר את צורתה ואת העבודה הארגונית
היא הנאה שמושקעה בה אין לי עסק בירודים,
אף כל בירודי ספרים, אבל כל אותה השפכת
פסיכודירחנית כל אותו ניגול ישעיהו הנביא
ודברי חז"ל ומרדכי שביביל היריד הזה וכל
אוהה חלודה ומליצה שטופה נוסח אילת (ואדם
זה היה דיפלומט?) על כך שכל מעמד בני'
לאימי תרם לקרובו הלבבותי, בדעה צלולה
שזו שקר ושא לא היה ולא נברא ואולי
אולי יהיה באחרים הימים, אשר אז באמת הצב
תורה מציון ודבר ה' מירושלים, כל אלה
היו לא רק דברים ארוכים, מדי, כלחנות כל
הקהל המכובד, כי אם דברי הבל, שסג'
שיא שלהם היה דוא מה שאמר מי שאמר:
"משמעות עמוקה לשבת האחים בעולם זה משו"
סע בין גושים. נגד החוב נצא בחורה וברעת".
הנשיא:
היה דימוי גשר הנייר וגשר הברזל אשר
העלה המשורר של שלום.
אלו היה לו לפחות אומץ לב זה ועקביות
זו אשר לפילוסוף הפאציפיסט גושא פרס ירוש'
לים, לורד ראסל, שאילו שמעו לו האנגלים
בעבר ובתחלה היה סופה של אנגליה מה שעלול
להיות סופה אם נשמע לכובר, שרת ואילת הלא'
לורדים שלטנו, אילו היה לו אומץ לב זה לש'
פלוס, היה מציאו מסקנות מרחיבו גושא פאצי
פלוס, מושבע וחובץ פיר. חצודיו ומישן ישראל
ובכל נשק ולא דוקא נשק לאקוונבונאלי.
יש להניח שהיה אף צפוי לו אצלנו מאסר
שוכה לו לורד ראסל בלונדון.

אבל שאצלנו הפקר היה והפקר הפסק.
ומספרם שגם משורר כשי שלום אינו חושש
לדבר, מכיון שאינו מעריך בצמצו
את הרוח ואינו חושב שזה
רציני, ועל כן אומר מה שאומר בידר
ספרים ולמחרת אולי מנחה כף למיזאיים אשר
הכריה, בהרכב חזק יודעו מתן ולא
נייר על ראשי אויביו.

ובכך ובכך בלבד הם חייבים אנו לטוסק
היום, כבר היום, בסרם נאחר, בסרם
ויכתב לנו מה שריתכת לבנש 25 שנה
בפלי הכותב מה יודי יום מאחורי החומה ומה
לחילל אלה כרבת-קסין.
ואך אצל ראש עיריית ומתגן, רי אברהם
קריניצ' בצאתו מפתחת הירוד —
"יפה יפה, אבל בכל זאת כראש שאנאר ילך
קצת על גשר של נייר ואנחנו על גשר של
ברזל".

והמיראזים — לרד.

צורת מדיניות אפשר לר'
אות כבר היום את תחומים בריטניה וארה"ב על
אגרות לממשלת ישראל:
אגרות כמות בגודל הקרבן למען השלום
הגדול בצורה זו מירשאל, אן... וכולי וכולי
וכולי ועד הלחלוח חילה. אם כמוכן יתרחש
מה מה שהתרחש עם: מורד-לכפוליש לעומת
אומי"ל-בצבאי, לעומת פלחה שבכלים של הויש'
כיום לוי. התנהג, ורק בזה ההבדל במורד הלב
שבנינו ובין הפולטיקאים של צפולמלין, ש
הנכונה, שאצלנו זה ללויה כוודאי
בהרבה מאוד פסקים מהתנ"ך.

באשר

אני מוכן להשבע בנפשות חזק וספק אם
שלום גם שושלת אדומים-הן מוכן להשבע
בלי נקיפת מצפון, שאכן אבות אבותיו אשר
הגו דימוי זה על גשר הנייר וגשר הברזל, אם
הם ראו בנייר בדיוק את אלה הספרים הרוסיים
והגרמניים והאוסטריים "הטובים" ורבי
זכר מכל הניסים אשר הוצגו כידר. איני בטוח
אם אלה אשר הגו את הדימוי לא היו קורעים
קריעה למראה תערובה כולמית שכזאת בידר
שלים עזר הקודש, ועל כן גם מבחינתם. ספק
רב אצלי אם ראשי היה שלום השתמש
באימרה זו ודוקא בתערובה זו. אבל אין ספק
אצלי שאינו ראשי הוא ולא היו רשאים כל
הנאומים שבאותה פתחה דוקא בשעה זו קוב'
קדושת שאינו עומדים בה הרבות להל.
העדר הרב שיש לתערובה כזאת לקרוב הלב'
בות, לקרוב העמים, לקרוב השלום, אחד
הנאומים הביע את צערו על לישון אחת שהיא
חסירה ורבעת הראשון — והרי זה לישון במבוא
העין הכנורן לעם היהודי שהושמד — חשיבתי
שחוא גם להספיד את לישון וספרות אבותי
אשר נפקד מקומה — אך לא הוא קונן על
העדר צניגות מו"לים ערביים, ושוב
רשבו הבטיח, שיהיה שלום והספר הוא גשר
השלום (הוא איש כיום וברית-שלום). ואין
צריך לאמר שכל נואם הזוכר גם מעיון תאנ'
תורה ודבר ה' מירושלים" כמסוק הולם "יודי"
זה.